

HEMBYGDEN

Medlemsblad för
Upplands Väsby Hembygdsförening

Nr 3 September 2014
Årgång 43

Innehållsförteckning

Ordföranden har ordet	3
En hembygdsförening blir till	5
Ur Göran Strömbecks noteringar	6
Till en författares minne.....	7
Från 1920-talets Väsby	8
Lövstavägen på 50-talet. Hästar och bönder.....	10
Njutning för överklassen	13
Bli en riktig hejare	13
I backspegeln	14
Skålgropsstenen vid Dyvinge gård	18
Mälarglid	19
Almqvistaren.....	23
Minns du Väsby	24
Illustrerade ordspråk och talesätt	24
Så var det då.....	25
Röd höstmarmelad	27
Träd i fara.....	27
Gossen, som inte ville gå i skolan	28
Sagt och gjort av musikanter och spelmän	29
Författare med anknytning till Upplands Väsby	31
Korsord	32-33
Hyrt lokal med atmosfär	34

För innehållet i artiklarna svarar respektive författare.

Utgivare: Kjerstin Björkman. Layout: Webmaster UVHBF

Där inget annat anges, har fotona tagits av Leif Welander

Tryck: Trycksmedjan AB. Tryckt med miljövänliga färg- och pappersval i 800 ex.

Ordföranden har ordet

Efter en bräddfull vår och försommar med evenemang av olika slag borde väl resten av sommaren vara lat och ge många tillfällen till skogspromenader och avkoppling? Men nej, inte då.. det som just under denna sommar upptar planeringstankar och väntan på genomförande är föreningens 60-årsjubileum den 17 augusti.

Inbjudningar, program, guider, ”kaffeböner”, scenbygge, högtaleri - ja vad skall inte ett vältajmat program på Hembygdsgården innehålla och bäst planeras?

När du läser detta är jubileet redan genomfört och jag hoppas så klart att det blev en dag att minnas.

Det vi nu siktar på är höstens program med vandring, Kulturarvsdagen, Ingridda-

gen, Michael Olausson som kommer och berättar om utgrävningarna på Runsaborgen, med flera höstaktiviteter.,

Ingriddagen den 9 oktober firar vi för första gången med samling vid Ingridstatyn och promenad till biblioteket för föredrag av Gun Bjurberg om kvinnoliv på vikingatiden.

Sedan är det bara att planera för nästa verksamhetsår. Så går föreningsåret runt igen..

Vi hörs igen i december. .

Kjerstin Björkman
Ordförande

KULTURARVSDAGEN 2014 Söndag 14 september kl 13.00.

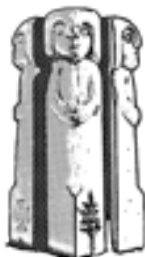
Tema: I Krigets spår.
Liten utställning på Hembygdsgården
av föremål från vardagslivet på
hemmaplan under krigsåren.

Sista sommarcafé

VIKINGALUNKEN Söndag 5 oktober

Start och mål vid Hembygdsgården.
Start kl 10.00 - 12.00. Senaste målgång 15.00.
Startavgift 20:-.
Promenadvänlig slinga på ca 6 km i vacker natur
med frågesport (tipspromenad) och historisk
information utmed vägen.
Kaffe och bröd finns att köpa ungefär halvvägs.
Samarr. med Friluftsrådet

INGRID-DAGEN Torsdag 9 oktober.

Samling kl 17.00 vid Ingrid-statyn, vid
Upplands Väsby station, Runbysidan.

Därefter gemensam promenad kl 18.00 till
biblioteket, där Gun Bjurberg berättar om
Kvinnoliv på Vikingatiden.

Samarr. med biblioteket

HÖSTSTÄDNING

Vi städar på Hembygdsgården.
Lördag 11 oktober 10.00 - 14.00.

Vi städar ute och inne.
Lunch serveras.

VÄLKOMMEN

**"Fem år på Runsaborg -
hall, kultbyggnad och hamn".
Söndag 16 november.**

Arkeolog Michael Olausson berättar om
utgrävningarna på Runsa kl 13.00 i
Ladugården.

Kaffeservering

En hembygdsvörening blir till

Den 9 oktober 1953 samlades en grupp på 18 personer till en kurs i aktuella samhällsfrågor. Kursen skulle pågå nio tisdagskvällar och som inledare de olika kvällarna skulle någon känd personlighet från orten föreläsa i olika aktuella och historiska ämnen.

Lokal var en till samlingshall inredd källare vid Vinkelvägen 7. Den förste inledaren var komminister Sven Odenrick, som talade om Ed genom tiderna. Redan första dagen kom frågan upp huruvida en hembygdsvörening borde bildas i kommunen. En teckningslista fanns tillgänglig för dem som var intresserade och vid kursens slut hade alla kursdeltagarna anmält sig. En interimsstyrelse valdes för att utarbeta planer för hur föreningen skulle arbeta.

Jag tar mig friheten skriva av det första sammanträdesprotokollet:

"Protokoll vid förberedande sammanträde för bildande av en hembygdsvörening för Upplands Väsby kommun den 3 nov. 1953.

- § 1. *Mötet beslöt att föreningen skulle omfatta hela storkommunen.*
- § 2. *Beslöts att tillsätta en interimsstyrelse om 5 personer, som skulle införskaffa förslag till stadgar samt utlysa ett möte i Väsby för bildandet av föreningen.*

I styrelsen invaldes S. Odenrick (sammankallande), herrar K.H.Sabel, E.Lindholm, F. Eriksson och fru Signelia Häggblom-Andersson.

- § 3. *Att justera dagens protokoll valdes F. Eriksson och K.H. Sabel.*

Som ovan Sven Odenrick, Ordf."

Den 12 november hade interimstyrelsen sitt sammanträde, varvid beslöts att kalla till ett möte för alla intresserade i Folkets hus någon gång under januari månad 1954. Då skulle även förslag till stadgar samt årsavgiftens storlek föreligga.

Den 19 januari 1954 bildades så hembygdsvöreningen i Upplands Väsby. Föreningens första styrelse valdes: Sven Odenrick, Egon Lindholm, Hugo Sabel samt Ragnar Carlsson. Föreningen framlade förslag att kommunalfullmäktige skulle välja en ledamot i styrelsen. Denne blev Folke Johansson.

Så var då allt klart för föreningen att arbeta vidare och i dag kan föreningens arbete bedömas och fördömas efter behag. Många frivilliga arbetstimmar har under åren lagts ned på att nå ett gott resultat av både styrelse och medlemmar.

Egon Lindholm (1979)

Ur Görän Strömbecks noteringar

Fresta by och klockarbostället
Tidsbilder från kyrkoherde Aschaneus tid
(forts. från föreg. nummer)

Klockarna i Fresta

1629 berättade en gammal man, Tomas Sigfridsson i Rimstaholm under Skällnora, att han mindes tolv klockare i Fresta, av vilka den förste var "gamble Erik" och den andre "Jöns klockare".

Gamble Erik var det många som kom ihåg. Per Sigfridsson i Nibble som var kyrkvård i Hammarby mindes honom särskilt väl.

Klockaren Erik Larsson var min egen morfader, vittnade han inför rätta 1630. Och vi hörde honom ofta tala om klockarbolet i Fresta och om alla de ägor han brukade där- under. Han tjände den församlingen i inte mindre än 35 år.

Det hade blivit annorlunda på senare ti- der, begrundade kyrkoherden. Nu var det nästan omöjligt att få någon att åtaga sig klockartjänsten i Fresta.

Sockenmännen kunde berätta mer:

- 1613 var Fresta utan klockare hela det året.

- Samma år råkade förra klockarens son Lasse fast som driftekarl när utskrivningen av krigsfolk ägde rum, det är ju så det plär gå för den som älskar friheten mer än städsel och stadga.

Och man fortsatte:

1615 togs även från fattigman hans sista daler till Älvsborgs lösen, men hos klockaren i Fresta fanns inget att ta. Han var utfattig, alldeles utan säd att så och utan plats att så den på om han hade haft någon.

Herr Märten blev strax litet försonligare stämd mot Erik klockare, som hade försett sig mot honom tillsammans med Erik i Fresta.

Erik Gudmundsson var inte bara utfattig utan även utgammal, hans änka hustru Mar-

gareta som nu sitter inhyses i Ekeby har det lika erbarmligt.

En av klockarna vet vi händelsevis litet mera om:

En trist historia

Klockaren Lars Persson var "en ofärdig karl på många sätt" och behäftad med "födde fel".

Så hände sig i juli 1626 att man fann kyrkkistan uppbruten och alla pengarna borttagna. Klockaren togs i förhör i allmän sockenstämma och tilltalades hårdeligen.

- Vad vet du om detta?

- Ingenting, sade klockaren.

Man förehöll honom att alla dörrlåsen på kyrkan var obrutna.

- Den tjjuven bröt sig inte in i kyrkan.

Han behövde inte göra det. Han hade ju hand om alla tre kyrknycklarna. Och det var du. Du låste upp till vapenhuset, till kyrkan och till sakristian, och sedan gick du in där, bröt upp kistan och tog pengarna.

- Jag skall betala igen alla 16 markerna, lovade klockaren. Men jag är oskyldig, sade han samtidigt.

Han bad enträget om tillgift och förskö- ning, och då han därtill betalade de 16 mar- kerna (detsamma som 4 daler), så lät försam- lingen nåd gå före rätt, så att han slapp bli fängslad och förd till tinget.

Egendomligt nog lät man honom också bli kvar i klockartjänsten, och han ombet- troddes åter med de tre kyrknycklarna.

Så gick det året, och i april 1627 hände samma sak igen. Någon bröt upp kyrkkistan och stal pengarna. Inte heller nu var något inbrott gjort på själva kyrkan.

Klockaren satte löftesmän för sig och ut- fäste sig att betala igen de stulna pengarna, nu 9 ¼ daler.

I ett brev till ärkebiskopen, daterat tre- faldighetssöndagen 1627, förklarar Ascha- neus varför man hittills visat den felande så stor skonsamhet; det var för hans ofärdighets

och medfödda svaghets skull. Men nu skulle han tingföras!

För övrigt hade han denna gång också brutit sig in i kyrkhärbärget och där stulit 2 tunnor råg och en spann korn.

Trots allt var Lars klockare ännu inte avsatt, och kyrkoherden bad domkapitlet om förhållningsorder angående hans kyrkotjänst under väntetiden tills tinget började:

- Klockaren har hittills stått ”allra främst” under gudstjänsten, mig synes att han nu bör stå ”bak i kyrkan”.

Nog kunde man tala om ett klockar-elände i Fresta.

- Vi präster har ofta fått sjunga ensamma i kyrkan och även eljest vikariera för klockaren, klagade herr Mårten en gång.

- Ibland har sockenmännen hjälpts åt att sköta klockartjänsten, men ”utan art” och ordning, ibland inte ringt, ibland ringt i o-tid, och man har lämnat kyrkan illa aktad och oomsedd.

- Om inte klockarbolet upprättas, så får vi aldrig några dugliga klockare till Fresta, insåg både kyrkoherden och sockenmännen.

Till en författares minne

”Ett Almqvistsällskap bildades den 28 november 1981 i Björk och Börjessons antikvariat. Omkring 80 personer hade mött upp i den trivsamma lokalen. Samtliga närvarande visade sitt intresse för att sällskapet bildades genom att anteckna sina namn.”

Så skriver Egon Lindholm i april 1982 i hembygdsföreningens medlemsblad. Han fortsätter: ”Vad sällskapet ska ha för uppgift har varit en av huvudfrågorna under hela det förberedande arbetet. Den grupp intresserade som arbetat med bildandet har hela tiden haft till målsättning att vården av och framskaffande av allt material, som den store författaren lämnat efter sig, ska vara en av huvudpunkterna i det program som är under utarbetande.”

Egon Lindholm var under lång tid styrelsemedlem i Upplands Väsby Hembygdsförening. Han var lidelsefullt intresserad av den hembygd, som blivit hans och särskilt intresserad var han av Runby, där han också bodde. Det var en självklarhet att han skulle bli med och grunda Almqvistsällskapet.

Egon skriver: ”Vi i Upplands Väsby har stor orsak att vårda minnet av Almqvist. En

stor del av sitt liv bodde Almqvist i Ed. Han föddes den 28 november 1793 i Stockholm. Familjen flyttade till Sätra i Ed 1796 för att tio år senare flytta till Antuna, som då var kvar i sin bykaraktär, men så småningom ändrades till en mer herrgårdsliknande gård.

Almqvist räknade sig som Edsbo, vilket inte minst framskyftar i hans folklivsberättelser, som i stor utsträckning utspelas i och omkring vår bygd. Även i sina brev kommer han in på hembygden, bl.a. i ett brev från hans amerikatid till dottern Maria. Hon vistades en tid hos fabrikkör Westman på Runby gård, den s.k. Vita Gården. Familjen fick i detta brev en hälsning från honom. En utflykt, den s.k. Skånska resan, vilken Almqvist gjorde anteckningar ifrån, utgick från Antuna.”

Detta och litet till skrev Egon Lindholm i redogörelsen för hur Almqvistsällskapet kom till.

Almqvistsällskapet är i högsta grad levande än i dag och hembygdsföreningen är naturligtvis medlem där. Vi har också ett lokalt Almqvistsällskap: Love Almqvists vänner i Upplands Väsby, vars aktiviteter är väl

*C J L Almqvist.
Olja av C.P. Mazer, 1836.
Nordiska Museet.*

värda att ta del av. Man ordnar studiecirklar, biblioteksprogram och bussurer, allt med Almqvisttema.

Kontaktperson till Love Almqvists vänner i Upplands Väsby är:

Vanja Edwinson, ledamot av Almqvistsällskapetets styrelse, tel.: 076-2210004
e-post: vanja.edwinson@gmail.com

Inga Lisa Gustafsson

Från 1920-talets Väsby

När jag 1919 som 10-åring kom till Väsby hade samhället ett helt annat utseende än idag. Viss tätortsbebyggelse fanns runt järnvägsstationen och de två industrierna, Metallverken och Optimus. Längs nuvarande Väsbyvägen fanns spridd villabebyggelse, men för övrigt fanns befolkningen på gårdarna runt omkring Hammarby och Ed.

Livet kring järnvägsstationen var mycket livligt tidigt på morgnarna, då mjölkkuskarna från gårdarna kom med sina mjölkflaskor till morgontåget 6.42 till Stockholm. Kuskarna fick själva lasta sina flaskor ombord på tåget med viss hjälp av stationspersonalen. Så många resande var det ej så tidigt på morgonen, mest var det ungdomar som gick i skolan i Stockholm. I realskolan började man på den tiden redan efter tre år i den vanliga skolan, och bland skolungdomen fanns det således en del 10-åringar, som gav sig iväg till skolan så tidigt på morgonen. Det blev långa skoldagar, för hem kom de först vid 4-tiden på eftermiddagen. Någon skolfrukost förekom ej och de fick leva på medhavda smörgåsar och det var ingen som tog skada av det.

Ett kuriöst intryck på mig, som kommit från Dalarna, var oxspannen från Edsby gård med transporter till järnvägsstationen. Oxar var väl vanliga som dragare längre söderut, men de förekom faktiskt också i Väsby i början av 1920-talet.

Det fanns två affärer i Väsby och de låg båda i närheten av stationen. Innan mjölkkuskarna återvände till gårdarna, gjorde de sina uppköp i dessa affärer, mest kanske hos

Richard Eriksson vid ån, en affär som fortfarande är i gång. Lokaler och inredning är i stort sett de samma, men kundkretsen och varusortimentet är säkerligen idag helt andra.

Livligt gick det till vid stationen även på lördagskvällarna.

Det var ett gouterat folknöje att åse de

Vy söderut mot bron över ån vid stationen.

regelbundet förekommande slagsmålen, som oftast ägde rum på bron över ån. Det var alltid samma personer, som stod för underhållningen. Det var ärliga slagsmål. Man slogs med knytnävarna, rev av varann skjortorna och slängde ofta motståndaren ner i ån. Länsman och fjärdingsman kom så småningom och tog hand om slagskämparna. Egentligen var dessa slagskämpar till vardags hyggliga människor, men på lördagskvällarna, då de var på fyllan, ville de ha lite extra krydda på tillvaron och då blev det slagsmål. Såvitt jag vet straffades de ej på annat sätt än att de fick sova ruset av sig i en godsfincka på järnvägsstationen, ty arrestlokal fanns ej i Väsby.

Någon organiserad sportverksamhet förekom egentligen ej. Ungdomen fick själva ordna för sig, och jag tror att det på det sättet blev både roligare och mer aktiverande. Spolade skridskobanor fanns ej, men på Lergropen omedelbart norr om Richard Erikssons affär, där tennisbanorna nu ligger, gick det livligt till så snart det blivit bärbar is. Mest spelades bandy och utrustningen var mycket enkel. Vollerts patent var de vanligaste skridskorna, men det förekom även s.k. spis-krokar. En del hade inga skridskor alls, men de fick vara med ändå och placerades då som målvakt. Hemmagjorda bandyklubbor av eneträ var mycket vanliga. Det dröjde många år, innan de första bandyrören visades upp på Lergropen och de väckte då verkligen sensation. De lyckliga innehavarna av sådana blev allmänt beundrade och de blev förstas först valda, då det delades upp till tvåmål. Så småningom kom bandymatcher till stånd mot lag utifrån, och då räckte Lergropens lilla bana ej till, utan då skottades en bana vid Kyrkviken på Edssjön. Ishockey var vid denna tid en relativt ny sport i Sverige och förekom i Väsby först ett 20-tal år senare.

Åkte skidor gjorde man förstas så snart den första snön kom, och då höll man till på Brunkebergsåsen, som var ett verkligt Eldorado för skidsporten på den tiden. Åsen var då praktiskt taget orörd och spåren man åkte började där vattentornet nu ligger och sträckte sig ner förbi Smedby, en verkligt omväxlande terräng med både små och stora lut. På denna bana kunde man avlägga prov för skidmärket. Backhoppning förekom även i småbackarna på åsen.

Optimus hade låtit göra i ordning en bobsleighbana på åsen och inköpt en stor

bob för sin personal. Den var emellertid så lång och tung att man hade svårigheter att få upp den till krönet. Därför blev den inte så mycket använd och vi ungdomar fick då ibland låna den. Vi åkte emellertid ej i backarna på åsen utan på vägarna. När det var isgata gick det undan värre. Att det var möjligt att åka med en så stor bob i Väsby-backen säger en hel del om trafiken på den tiden. Det var mest hästskjutsar. Om jag ej minns fel, fanns det i början av 1920-talet endast ett par bilar i Väsby.

På sommaren spelades det förstas fotboll, men det fanns inga anlagda fotbollsplaner, så man fick hålla till på öppna platser. Jag erinrar mig att vi spelade boll t.ex. i slottsparken på Väsby gård mellan trapporna upp till slottet och järnvägen. På Vik fanns det ett mindre öppet fält, där vi ibland höll till. Så småningom iordninggjordes den första fotbollsplanen i Väsby. Den låg där Elverket nu är beläget. Väsby IK bildades så vitt jag minns i början av 1920-talet och fick in sitt A-lag Stockholmsserien klass 12, där de som motståndare hade bl.a. AIK:s E-lag med en del avdankade A-lagsspelare, bl.a. Knutte Nilsson. Efter matchen erbjöd sig managern för AIK-laget att köpa den bästa väsbyspelaren och som betalning erbjöd han sig att bjuda hela väsbylaget på kaffe med wienerbröd, men det blev ej någon affär.

Inte mycket av det gamla Väsby finns kvar idag. Många tycker nog att mycket var bättre förr, men de flesta förändringarna i samhället är nog trots allt till det bättre.

”En gammal väsbybo”

Lövstavägen på 50-talet. Hästar och bönder

För en tid sedan, när jag var på väg ut, kom en stor lastbil åkande förbi min garageutfart (Lövstav. 86). Den var inte lastad med jord eller grus, nej det var en ”typ” stor husbil. Både fram och runt om stod det med stora bokstäver: ”HORSES.” ”Å herre gud”, tänkte jag, är det så hästar använder Lövstavägen i dag, och började genast drömma mig tillbaks till 40 och 50-talet när jag var liten grabb och ofta befann mig på och i närheten av denna väg.

Utöver personerna som gick eller cyklade på vägen, minns jag särskilt bönderna som körde med sina arbetshästar. De var på väg till den ”stora” mjölkpallen som stod vid Eds alle. På den tiden började Lövstavägen närmare Eds kyrka, ungefär där bostadsområdet ”Ägget” nu ligger.

Det var naturligtvis inte bara mjölken som kördes här av bönderna men den transporten var ju regelbunden var eller varannan dag, sommar som vinter. Ibland skulle de även ner till Väsby för inköp av mat. Jag tror de flesta handlade hos Rickard Eriksson, en diversehandel som låg vid stationsområdet. Byggnaden är k-märkt och finns kvar.

Vilka var då mjölkbönderna? Längst att åka hade en som hette Brunn från Oxunda. Han körde inte fyrhjulsvagn med flak, utan en tvåhjulskärra och när det gäller mjölktransport så kanske Oxundabonden levererade den ut till Runsavägen, jag är osäker på den punkten, men när det gällde matinköp och liknande så använde han Lövstavägen.

Bonden på Lövsta, Eriksson, hade lite kortare väg. De ägde två hästar, Brunte och Bläsen som man alternerade med. På vintern var man tvungen att ibland köra med sloda (slåde), när det var som mest med snö. Annars hade de en fyrhjulskärra. Lövsta hade 20-25 kor och hade mjölkleverans varje dag.

För att få reda på lite mer om hur det kunde vara att bo på Lövsta, på den här

tiden, så ringde jag upp en av sönerna som då bodde där, han var min klasskamrat i Eds skola och ibland även min lekkamrat. Jag glömmmer aldrig dagarna på Lövsta.

Kjell, som han heter, berättade att de levererade två stora mjölkflaskor varje dag. Vintertid kunde det vara besvärligt, kyla och snö som drev igen den smala grusvägen där den slingrade sig fram genom skogen. Som jag minns det så var vägsträckningen genom skogen i stort densamma då som nu, ja ända fram till nuvarande Eds församlingsgård kan man känna igen sig. Kjell som inte var så gammal på den här tiden hade en äldre bror, Gert, och det var han som tillsammans med pappan turades om att köra mjölken.

När Bo 85 senare drog fram och det byggdes terrasshus och småhus runt omkring vägen, så skedde naturligtvis en del förändringar, men de är inte så stora.

Sista delen, från gården Övra Runby och ner till vägen som går upp till Berga fanns det då ett stort, djupt dike på västra sidan. Vi kallade det Stordiket. Där rann det ofta vatten i ganska stora mängder och det var roligt för oss grabbar att bygga vattenfall och dammar i diket när vårfloden öste på. Vid vägen mot Berga hade man dragit om vattenflödet och diket fortsatte därefter på östra sidan men nu gick det inte i anslutning till vägen utan ganska långt därifrån, ungefär där husen på Nyvägen finns. På den här sidan hade man även byggt en stor damm där vattnet samlades för att sedan fortsätta sin färd ner mot Väsbyån. Jag förmodar att det var en branddamm.

Den stora förändringen är alltså sista delen av vägen, där den är helt nydragen. Byggnationen av bostadsområdet Ägget och alla industrier är naturligtvis en av orsakerna.

På mjölkpallen som fanns vid Eds alle kunde vi barn sitta och se bilar som kom

åkande. Det var inte så stor trafik på den tiden men vi satt där och kollade (och skrev upp) om vi kunde se bilar som kom från något annat län och inte hade nummerskyltar som började med bokstaven B (Stockholms län). Visst dök det upp någon med C och A (Uppsala och Stockholm) lite då och då, men om det kom en bil med W eller Z eller någon annan långväga, var dagen räddad.

Från Övre Runby, som varit en bondgård men nu nerlagd, och ner mot Eds alle var vägen bitvis ganska dålig.

Gården var inte i bruk, men byggnaderna var intakta och utnyttjades under en tid som målarverkstad av Gösta Johansson, en värmelänning som kommit till Väsby (dåvarande Ed) med föräldrar och syskon. Göstas bror, Gunbert, var snickare och hade en verkstad i Runby med några anställda. Han tillverkade bl.a skåp till Dentalbolaget som på den tiden inte låg i Väsby, som nu, utan på annan plats, förmodligen i Stockholm. Eftersom de flesta människor får gå till tandläkaren så har ni säkert sett att all inredning är sig lik i varenda tandläkarpraktik när det gäller färgen. De är målade med en lite dämpad vit kulör. Det var dessa möbler som tillverkades i Runby hos Gunbert och sedan sprutmålades i den nerlagda ladugården. En liten "industri" som drevs i det tysta på och i närheten av Lövstavägen.

Gården var som sagt inte i bruk som bondgård men det kom en familj Bouvin och flyttade in i boningshuset (finns kvar än i dag). Bouvin var hästkarl och i det som tidigare varit hönshus eller uthus byggde han till och inredde ett stall för en häst.

Bouvin utförde mycken transport med sin häst. På den tiden sa man att han var åkare. Nere i Väsby fanns en like till Bouvin, han hette "Brotte" Bengtsson. Båda dessa herrar skötte småtransporter med häst runt om i Runby och Väsby.

Allt som tillverkades (av Gunbert) och målades i ladugården, skulle sedan skickas per järnväg till olika tandläkarpraktiker i Sverige. Från målarverkstaden fraktades

skåpen med häst och kärra till stationen i Väsby. Skåpen till Dental sprutmålades men Gösta hade även fått entreprenad på målning av vägstolpar och vägs skyltar. Stolparna målades för hand.

På den tiden var de inte enfärgade som nu utan tvåfärgade. Antingen gula med röda ränder eller gula med svarta ränder. Rören var ganska tunga, de paketerades, lindades in i papper, och skickades sedan till den ort som skulle ha dem. Vem körde ner dem till järnvägsstationen? Rätt gissat, Bouvin.

Målningen av stolparna, hur det gick till och paketeringen, minns jag särskilt väl, för det var min pappa som fått anställning av Gösta och skötte den delen av verksamheten.

Nu (juni) 2014 har kyrkan öppnat sommarkafé vid boningshuset på Övre Runby.

Inte långt från Lövstavägen ligger Långtomten. Den gården var i full verksamhet på 50 talet. Bonden hette Jansson och de hade både kor och hästar. Så utöver de tidigare nämnda så var även Jansson en som körde ner mjölk med sin häst till mjölkpallen. Bonden på Långtomten hade även han en son som hjälpte till med transporten av mjölkflaskor. Sonen heter Tore (det hette pappan också) och han berättade för mig att de, liksom Lövsta, hade två hästar.

Sonen Tore och pappa Tore. Pappa med hästen Svea. Foto Sally Jansson.

En ardenner samt en nordsvensk häst (med inslag av Norsk härstamning) som hette Svea. Svea var lite smidigare och snabbare än den stora ardennern. Detta kom väl till pass när Tore körde ner mjölken på morgo-

nen. Från Långtomten levererades bara en mjölkflaska (50 l) per dag.

Oftast kom bönderna med sin leverans samtidigt och kunde byta några ord med varandra. Det hände ju ganska ofta att det var tonårsgrabbarna Gert och Tore som åkte ner med mjölken och då kunde det hända (har Tore berättat) att de skulle tävla om vem som körde snabbaste racet hem. Jag vann oftast så Tore för Svea var snabb.

*Familjen Jansson på söndagstur.
Foto Sally Jansson*

Att det varit "hästkapplöpning" på Lövestavägen hade jag ingen aning om, men nu, efter Tores berättelse vet jag det.

Ardennerhästen som Gert körde är en tung hästras, typiskt kallblod som härstammar från Belgien. Förr var ardenneraveln i vårt land betydande men efter traktorns genombrott har den minskat starkt. Tores häst Svea, var ju som jag tidigare skrev av Nordsvensk ras och hade påbrå från Norge (det påpekade Tores pappa alltid) och med den bakgrunden förstår jag, att den var snabb. Rasen har nu utvecklats till travhästar och gått en ljus framtid till mötes.

Utöver hästar som lunkade fram på den slingrande vägen minns jag också en del människor som kom gående eller cyklande vägen fram. Dessa åkte eller gick emellertid inte hela vägen ner längs Lövestavägen, utan vek av vid nuvarande Eds församlingsgård och sneddade över gårdet och in på Ängsvägen för vidare färd till Väsby. Oxundavägen fanns inte. En del av dessa människor skulle ner och handla andra skulle med tåget eller till arbetet som låg i Väsby. Den här genvägen kortade sträckan betydligt.

Tant Alma och Sally Jansson. Foto Tore Jansson

Särskilt en person minns jag väl, det var en mycket gammal gumma som ibland kom knallande förbi oss på Ängsvägen där vi bodde. Hon bar alltid långa kjolar, ofta i svart och så hade hon huckle över huvudet. Lite mystiskt tyckte vi barn. Så småningom, när jag blev äldre, visste jag vem denna kvinna var, "gumman" Myrman. Hon bodde i ett litet hus vid Långtomten mitt emot villan som arrendator Jansson hade. Huset finns

kvar än i dag, där det, ganska förfallet, ligger inbäddat bland plommonträden.

Jag minns att jag tyckte så synd om henne när hon kom gående så långväga. Stackars tant, tänkte vi, så jobbigt att behöva gå så långt när man är så gammal. Tant Myrman hette Alma och jag fick senare veta att hon hade en son som ofta, ja nästan var dag, cyklade förbi oss på väg till henne med förnödenheter och lite mänsklig värme. Det gick ju an när det var sommar och barmark, men hur var det på vintern? Fanns det el och vatten i huset? Vem skottade snön?

När jag nu pratat med Tore om Långtomten så berättade han att Alma ibland kom in till bondmor Sally och fick en kopp kaffe. Hur Alma Myrman hade det i sitt lilla hus hade jag naturligtvis ingen aning om och inte visste jag hur gammal hon var heller men som barn funderade man ju.

Ja, bondgårdarna lades ner och de härligt lunkande hästarna försvann. Nu är det hästkrafter under motorhuvorna som här kör i stridström från morgon till kväll. Nu är Lövstävågen en stor asfalterad väg med övergångsställen och trafikljus.

Pappa Tore och lillebror åker fjädersvagn.

Hästarna som jag trodde försvann, har som jag skrev i början, återuppstått, men nu lunkar de inte fram med mjölkflaskor som ska ner till en mjölkpall vid Eds alle, och inte drar de någon fyrhjulsfjädersvagn med en bonde som ska till affären för att handla matvaror, nej nu åker de själva i fina lastbilar på väg till någon plats för att visa upp sig och tävla, och om du vill se någon av dessa hästar så har jag hört att de ibland kan ses på TV.

Kurt Frihammar

Njutning för överklassen

I det gamla bondesamhället plockade man svamp – men man åt den inte. Svampen användes bl.a. som fnöske när man eldade. Det var bara överklassen som tog intryck av den franska matkulturen där svamp ingick. Karl XIV Johan tog med sig sina franska vanor hit och introducerade den äldsta mat-

svampen i Europa. Svampen, som tidigare kallades stensopp, fick därefter heta Karljohan. Nu tillhör den våra käraste matsvampar, som vi till och med skickar på export. Den är också utnämnd till landskapsvamp i Uppland.

Bli en riktig hejare

Hälsa på någon okänd medmänniska den 21 november. Då är det *världshejardagen* och

kanske ett bra tillfälle att utöka vänkretsen. Alltså ett tillfälle att bli en riktig hejare.
Red.

”Anteckningar från Väsby under 60 år”

Den 6 april gästades hembygdsvöreningen av fil. dr., arkeolog Björn Ambrosiani, som föreläste om de utgrävningar som gjorts i olika områden i Upplands Väsby från slutet av 1950-talet och framåt.

Ambrosiani berättade livfullt för en fullsatt ladugård om gravfynd 1957, då Landstingets särskolehem och vårdanstalt skulle byggas ut och ett skelett med bevarade skoster uppdagades, om när Ekebos runda stengravar undersöktes, om bronsåldersgravfältet vid Rosenlund, Tolan, om fynd med granatdekorationer från 600-talet från kvarteret Ägget i Njursta, om svärdsknappen från Urmula, om tarandgravarna och fågelbilden från Skälby. Bilden är omtalad som Odens korp men föreställer mera troligt Uppsalakungarnas örnmarke.

Ambrosiani visade på bebyggelsen i trakten från äldre och yngre järnålder och framåt och kom även in på Filip Röde Finvidsson, Runbyätten och Runby gård, ladbrostenen, kyrkstenen m.m.

Som avslutning besvarade han ett flertal frågor från åhörarna och rekommenderade litteratur för fördjupade studier i Väsby's arkeologi.

Inga Lisa Gustafsson

Vårens vandring den 3 maj.

Vi samlades vid hållplats Cedernäsvägen ett 20-tal personer för att vandra i vårsolen mot Ekeby och vidare mot Allandal och Nibble.

Solen sken från klarblå himmel och vårblommor och syrener vajade omkring oss.

När det var matsäcksdags fick vi komma in på gårdstunet på Allandal och inta densamma. Vi fortsatte mot Nibble där Norrvatten påpassligt hade färdigställt den nya vandringsleden varför vi inte denna gång behövde vara uppmärksamma på förlupna golfbollar.

Vid Viks dragontorp skiljde vi oss åt efter ytterligare en dos Historiska Väsby förmedlat av undertecknad.

Kjerstin Björkman

Skolbesök på hembygdsgården

Fem lågstadielklasser från Vikskolan och Odenslunda skola har under våren besökt hembygdsgården.

Barnen är som vanligt pigga och vetgiriga och provsitter gärna bekvämligheterna på utedasset och undrar om det bakas pizza i den gamla ugnen i murstocken i köket och hur man får ner brödkakorna från stängerna i taket utan att de går sönder.

På hembygdsgården finns det mycket man kan fundera på och vi tar gärna emot fler klasser som vill lära något om gårdagen på Runby Nedra.

Inga Lisa Gustafsson

Mors dag inledde cafésåsongen

Hembygdsföreningens sommarcafé öppnade på Mors dag i ett strålande försommarväder. Under vårdträdet var Kurt Frihammar på plats med plantor av olika slag; chili, paprika och en del andra kryddväxter, blomman för dagen och mängder av olika pelargoner.

I mjölkammaren kunde man som vanligt göra många fynd både bland böcker och prylar och i solgasset vid visthusboden var ett bord uppdukat med hembygdslitteratur. Många passade på att komplettera sin "hembygdsbokhylla" eller köpa de nya vykortet.

Sommarutställningen "Färgat glas och glas i färg" premiärvisades i mangårdsbyggnaden, kaffe dracks under parasollerna på tunet och Bro Låtgille underhöll från scenen vid Zamores stuga. Över alltihopa sken solen och vad kan man mer begära på Mors dag?

Inga Lisa Gustafsson

Solig gudstjänst i år

Den traditionella friluftsgudstjänsten, anordnad i samarbete med Upplands Väsby församlingar, hölls i år på Heliga Trefaldighets dag den 15 juni.

Christofer Wilson, Ed, och Ann-Sofi Lundin, Hammarby, var gudstjänstledare. Håkan Simonsson, Fresta, höll en inspirerad predikan för det dryga hundralet åhörare, som tagit plats på tunets bänkar i solen.

Orden i psalm 752 "Över berg och dal

som en mjuk koral drar sommarn över vårt land" tycktes i ögonblicket stämma bra.

Solskenet höll i sig även över det avslutande kyrkkaffet, där ingen behövde ha någon brådska utan kunde ta en påtår i lugn och ro.

Inga Lisa Gustafsson

Nationaldagsfirandet

I december 2004 beslutade riksdagen att den 6 juni, nationaldagen, skulle bli allmän helgdag och annandag pingst fick stryka på foten. Nationaldag hade 6 juni varit sedan 1983 och innan dess hade "Svenska flaggdagen" firats den dagen från 1916. Man kan väl säga att både nationaldag och flaggdag firades på hembygdsgården, för man låter nume-

ra flaggan gå i topp som start på festligheterna.

Många väsbybor hade samlats på tunet för att fira nationaldagen i ett mulet men varmt väder. Dagens program innehöll ganska många punkter: medborgarskaps-ceremoni, där ett fyrtiotal personer fick minnesbevis, dans av folkdansgilletts barngrupp, trolleri, körsång och allsång, låtar från trakten levererades av Picchus spelmän, presentation av årets väsbybo och en vigsel.

Årets väsbybo, Ulla Andersson, fick utmärkelsen främst för sitt mångåriga engagemang i astma- och allergifrågor.

Att kunna låta viga sig mitt i nationaldagsfirandet var ett inslag, nytt för året, och blir säkert ett minne för livet hos det unga brudparet.

Inga Lisa Gustafsson

Foto: Åsa Welander

Glas i färg och färgat glas

kallade vi den lilla utställningen som visats i mangårdsbyggnaden under sommaren. Rubriken säger precis vad utställningen handlade om.

Konsten att tillverka glas är gammal, kanske äldre än vi tror. Glashyttor fanns i Sverige redan på 1100-talet och fragment av färgat glas har hittats vid utgrävningarna på Runsa fornborg. Konsten att färga glas var känd redan vid tiden för Kristi födelse.

Så allmänt förekommande var glaset ändå inte, för fram till 1700-talet hade bara kyrkan, hovet och adeln glas.

Sommarutställningens olika glasföremål var utplacerade efter färg; blått, brunt och rött i salen, grönt, blågrönt och rosa i förmaket, lite mera blått i sängkammaren och violetta toner i biblioteket.

Faktablad om färgat glas, glas i allmänhet, kända svenska glasbruk och tips om hur man tar hand om sina glasföremål fanns att läsa runt om i utställningen.

Inga Lisa Gustafsson

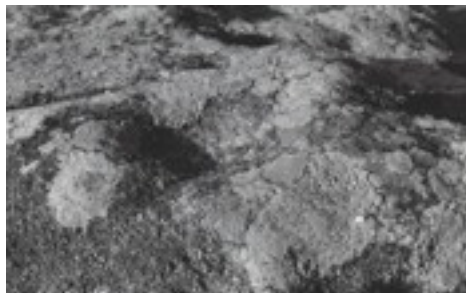
Orrefors

Kosta

Skålgropsstenen vid Dyvinge gård

Skålgropar är runda gropar, förhistoriskt inhuggna i fast berg eller lösa stenblock.

Deras format varierar vanligen mellan 3-10 cm i diameter och upp till 5 cm djup. Älvkvarnar är en äldre ännu vanlig benämning på skålgroparna, vilka enligt folktron användes av älvorna.

I vårt land förekommer skålgropar oftast i anslutning till hällristningar från bronsåldern, men de återfinns även på järnålderns gravfält och boplatser. Deras innebörd är svårtolkad, men under bronsåldern är sambandet mellan skålgropar och fruktsamhetskult påtaglig.

I vissa delar av vårt land, främst Svealand, har groparna benämnts älvkvarnar i vilka man offrade till älvorna vid sjukdom. De kan även ha utgjort symboler för kvinnokönet. Skålgropar är kända i stora delar av världen.

Då jag i början av 1930-talet var 4-5 år gammal, såg jag för första gången skålgropar, som fanns inhuggna på överdelen av ett stort jordbundet stenblock beläget intill gårdsvägen vid gårdens undantagsstugas hönshus. Jag hade följt min mor till hönshuset, som låg på andra sidan vägen mitt för stenblocket.

Det berättades att min farfars mor åren före 1920 brukade sitta och knacka sönder äggskal ovanpå stenen med skålgroparna. Dessa skal brukade hon sedan blanda i hönsfodret för att kalkberika detta.

År 1932 flyttade vår familj från Dyvinge till Stockholm. Åren gick, vid regelbundna å-

terbesök genom 1940-50-60- och 70-talen kunde jag konstatera att stenblocket med skålgroparna låg kvar helt intakt och oskadat. Jag hade nu kommit till full insikt om att de där märkliga groparna på stenblockets översida var skålgropar. Vid en tur i Dyvingemarkerna i mitten av 1970-talet visade jag skålgropsstenen för vännen Hugo Sabel. Han blev mycket positivt berörd och skulle se till att skålgropsstenen skulle bli registrerad.

Detta blev tydligt åtgärdat, skålgropsstenen fick nr Raå 174 Länsstyrelsens dnr 2021-01-61354.

Vid min återkomst till Dyvinge efter ett antal år syntes gårdsvägen vara åtgärdad och förbättrad för trafik med större fordon och jordbruksmaskiner, men det jordfasta stenblocket med skålgroparna var nu borta. Dess försvinnande från den ursprungliga platsen torde med hänsyn till blockets storlek ha skett med maskinhjälp i samband med att gårdsvägen åtgärdades.

Frågan löd: vart hade man flyttat stenblocket med skålgroparna?

Förhoppningsvis hade blocket flyttats till en annan plats i grannskapet. Det kan även ha blivit nergrävt på den ursprungliga platsen som vägfyllning eller, i värsta fall, söndersprängt och använts som fyllnadsmaterial vid restaureringen av gårdsvägen. Det senare alternativet vore verkligen illa.

Denna efterlysning är starkt motiverad, då skålgropsstenen är den enda av sitt slag, som återfunnits i Upplands Väsby kommun. Stenen var belägen på mark som reste sig ur havet först under äldre järnålder, något som gör att dess skålgropar sannolikt är yngre än bronsålder.

Kan det tänkas att ägaren till Dyvinge gård har svaret på frågan om den försvunna skålgropsstenen?

Lars Erik Jansson

Mälarglid

Kanotklubben Glid firar i år sitt 80-årsjubileum. Hembygdsföreningen sällar sig till gratulanterna genom att publicera litet om klubbens historia.

1936 påbörjades bygget av ett större och mycket finare kanothus. Detta stod klart den 3 juli 1938. Tillstånd att använda marken hade styrelsen fått av baron Louis de Geer.

Olle Apelgren, Alf Björkman, Arne Jansson, Erik Häll, Lennart Drewitz och Bertil Andersson (Amlert) på kanothuset balkong, -40-talet.

Kanotklubben Glid

ALLMÄNT

Den 2 augusti 1934 bildades Kanotklubben Glid. Styrelsen bestod av Olov Fasén, Harald Apelgren och Roland Åkerlind. Antalet medlemmar uppgick till nio stycken. Klubben splittrades 1968, då ett antal medlemmar gick ur Glid och bildade Sollen-tuna kanotsällskap. Medlemsantalet i KK Glid uppgår idag till c:a 150.

KANOTHUSET

Under september till oktober 1934 byggdes det första klubbhuset, men detta var litet och

Huset ser i stort sett ut idag som då det byggdes. Det är ommålat och renoverat ett flertal gånger men i huvudsak är det ändå samma kåk. Bastun byggdes mellan 1968 och 1971. 1979 till 1982 gjordes en omfattande renovering av klubbhuset och grunden förstärktes, då det hade blivit sättningar i en hel vägg. Under 80- och början på 90-talet har bastun totalrenoverats, taket på stora huset lagts om, den övre bryggan lagts om och tre nya flytbryggor anskaffats.

TÄVLINGSFRAMGÅNGAR

I Vaxholm 1938 vann Bengt Berndtsson och Gunnar Johansson VM-guld i K2 och brons i K4 tillsammans med Olle Carlsson och

Erik Häll och Karin Löfving

Rune Karlsson. 1950 gick VM i Köpenhamn och då vann Ingrid Wallgren brons i K2 och Arne Jansson vann silver i K4 och brons i K1. Under 1950- och 60-talen vann Glid en mängd SM och andra nationella tävlingar och det är många Glidmedlemmar, som har varit med och tagit medaljer. Under 1960-talet var Ingmarie Svensson mycket framgångsrik på tävlingsbanorna och tog under sin tid i Glid och senare i Sollentuna massor av SM-guld. Glid har under åren även arrangerat ett flertal mästerskapstävlingar m.m.

ÖVRIG VERKSAMHET

1974 inleddes verksamheten med kanotutthyrning och den har idag vuxit till att bli en av klubbens viktigare rekryterings- och fi-

ansieringskällor. Sedan mitten av 1980-talet arrangerar klubben kanotskola för ungdomar varje sommar och den är organiserad på ett helt nytt sätt jämfört med den tidigare sommarpaddlingen.

Antal kanoter till uthyrning och ungdomsverksamhet är: 21 canadensare, 13 K1 motion, 3 K1 tävling, 6 K2 och 2 C1. Det totala antalet kanoter i klubbhuset uppgår till 56 privata och 45 klubbkanoter, d.v.s. 101 st. Under några år på 1980-talet skötte Glid kiosken på Kairobadet. 1984 startades en klubbtidning, "GLID-NYTT".

KLUBBENS MEDALJSKÖRD

VM 1 guld, 1 silver, 3 brons
 NM 0 guld, 2 silver, 4 brons
 SM 19 guld, ? silver, ? brons

INKOMSTER OCH UTGIFTER GENOM ÅREN

Här följer en jämförelse vad saker och ting har kostat genom åren och hur mycket det motsvarar i dagens penningvärde enligt konsumentprisindex. Vi har även gjort jämförelser mellan lönenivåerna på 30-talet och nu på 1990-talet för att se hur många timmar man måste arbeta för att kunna betala sin medlemsavgift. Siffrorna är:

År	Medlemsavgift	I dagens penningvärde	Arb.timmar
1934	5 kr	130 kr	3,5
1942	5 kr	86 kr	
1961	12 kr	115 kr	
1977	35 kr	130 kr	2,5
1984	75 kr	143 kr	
1994	250 kr	275 kr	3,4
1996	300 kr	320 kr	3,5
2003	500 kr	500 kr	

En kanot kostade c:a 400 kr år 1952 och c:a 1 000 kr 1964. Idag kostar en K1 tävlingskanot c:a 14 000 kr. En canadensare kostade 1 800 kr 1981 och kostar idag 9 000 kr.

En brygga kostade 700 kr 1964 och 1991 kostade motsvarande brygga 22 000 kr.

Omräknet i dagens priser blir det 6 000 resp. 26 500 kr.

25-årsjubileets kostnad år 1969: 500 kr för klubben + 16 kr per deltagare.

60-årsfestens kostnad: 10 000 kr för klubben + 150 kr per deltagare.

Kostnaden för första klubbhuset 1934 var 400 kr, vilket omräknat idag är c:a 10 500 kr. Kostnaden för andra klubbhuset 1938 var 3 000 kr, c:a 72 500 kr idag.

Kostnad för bastun 1969 var 16 000 kr, c:a 112 700 kr idag.

Det kan vara missvisande att enbart använda kpi vid omräkningen av t.ex. byggkostnader, eftersom byggbranschen har haft en något annorlunda kostnadsutveckling, vilket i sin tur leder till att de omräknade värdena vi här ser är för låga.

Lotterier med 1 kr per lott år 1934 motsvarar ett omräknat pris per lott på 26 kr idag.

KLUBBENS OMSÄTTNING

År	Kr
1934	184
1941	1 178
1977	26 000
1986	75 446
1991	127 312
1996	169 500

TRÄNING

Träning förr i tiden

Här följer ett utdrag ur Gunnar Johanssons träningsprogram från 1930-talet.

Förord

När jag nu för första gången framlägger ett träningsprogram är det min och kanotklubbens förhoppning att Du, när kanotsäsongen börjar, står rustad för sommarens tävlingar. Tidigare har man ansett att träningen borde börja omkring den 15 januari för att bästa formen skulle nås i mitten av augusti. Numera tränar eller motionerar idrottsmännen i viss mån året runt. Många medel finns för denna motion, t.ex. orienteringslöpning, promenader, skidlöpning, bandy och gymnastik. Därför finns ytterligare medel, som

äro nödvändiga för att hålla kroppen i form. Sådana medel äro bastubad, massage, lämplig diet, ett system i träningen och kontroll av kroppsvikten. Du som tilldelats detta häfte, på dig ställer klubben stora förväntningar!

1. Kroppsvikten: Följ noga Din egen vikt. Vikten är ett utmärkt medel att bevaka formen. Under tävlingssäsongen märker man en dag att man känner sig särskilt spänstig - man når ett alldeles ypperligt resultat. Passa på och väg Dig då. Det utslag vägen nu gör blir Din normalvikt. Tränar Du för hårt minskar vikten och formen försämras. Kontrollera därför Din vikt noggrant.

2. Bastubad: Denna form av bad passar idrottsmännen utmärkt. Bästa nyttan gör badet om man tränar före badet, så att man varm och svettig kommer in i bastun. Vistas inte mer än 25-30 minuter inne i bastun, gymnastik under badningen är att föredraga. Duscha eller rulla Dig i snö om sådan finnes. Torka kroppen noggrant. Man bör efter badet vistas inomhus 1-2 timmar. Bastubad tjänar samtidigt som massage. Det är därför förkastligt att taga massage samma dag som bastubad. Bada bastu 2 gånger i veckan, icke mera, och helst en träningsdag, då träningen är mest snabbhetsbetonad.

Vinterträningen

För konditionens uppbyggande beräknas 3-4 mån. De bästa medlen äro: promenader, skidlöpning eller annan vintersport samt träningsgymnastik.

Promenaderna skola ske i omväxlande takt, ibland med snabba steg, ibland med något långsammare steg. Övningarna kan fördelas på följande sätt:

Måndagar:	promenad 30-45 minuter
Torsdagar:	promenad 45-90 minuter
Onsdagar:	skidlöpning eller annan vintersport 1-2 timmar

Arne Jansson och K.G. Enström

Söndagar: 2 timmar

Sommarträningen

Söndagar: c:a 1 mil i jämn fart, 3-4 tävlingar

Måndagar: 0,7 mil, fart

Tisdagar: 0,7 mil, full fart

Onsdagar: 0,7 mil, fart med ryck
75-100 meter

Torsdagar: 1,5 mil, fart

Fredagar: 0,7 mil, full fart

Lördagar: 0,7 mil, fart

Träning idag

Här följer en del av landslagstränaren Lasse Anderssons träningsprogram från 1980.

Förslag till träningsuppläggning med långsiktig planering.

Grundträningsperioden (allmänträningsperioden): minst 4 år lång.

Sommarträning

4-8 ggr paddling (distans och lek till största del)

2 ggr löpning

2 ggr gymnastik

1 ggr spel

Vinterträning

2 ggr "kraftgymnastik", spel, rörelseträning, teknikövningar. 2 ggr löpning/skidåkning, 1 ggr simning, 1 ggr spel, lekar, rörelseträning, teknikövningar. 1 ggr inomhuspaddling o.s.v.

Vi tar inte med allt, men programmet är minst lika krävande som föregående och avser att bygga upp den allmänna styrkan till "kanot-max", vilket beräknas ta 4-6 år.

Vad är det då som gjort kanotsporten så populär att kanotklubben Glid kan fira 80-årsjubileum i år? Intresset för att paddla kanot uppstod i början av 1900-talet. Svenska Kanotförbundet bildades och Sverige kom fort att inta en framskjutande plats som kanotland. Ett par djärva långfärder i kanot gjordes av ett par svenskar 1910-1911. Det var Gustaf Nordin, som paddlade från Stock-

holm till Paris och Herman Lantz, som tog sig runt Europa. Nordin startade från Stockholm i augusti och kom till Paris efter fyra månader. Lantz startade från Göteborg den 5 juli 1910 och tog ungefär samma väg som Nordin utmed kusten och Danmark till Kielkanalen samt genom denna och uppför floden Weser samt genom Belgiens och Frankrikes kanalsystem till Medelhavet. Vid en nattlig kollision med en flodångare förlorade han i södra Frankrike sin kanot Butterfly. I Marseille kunde han låna en kanot och fortsätta utmed Rivieran till Neapel. Där bytte han kanot igen och kom efter en äventyrlig färd uppför de ryska floderna tillbaka till Sverige i slutet av 1911. Han hade då varit borta i nästan ett och ett halvt år. Dessa

långfärder blev internationellt omtalade och det svenska namnet aktat utomlands.

Från kanotklubben Glid kan rapporteras att åtminstone en medlem företagit sin bröllopsresa i kanot på stilla Mälarmvatten och att äktenskapet består.

Artikeltexten är skriven av Lars-Göran Hillerslätt. Det avslutande stycket om Gustaf Nordin och Herman Lantz är saxat ur ett föredrag om kanotidrottens historia av Olov Fasén.

Fotona är lånade av Erik Häll.

Almqvistaren

Då på livets mödosamma stråt
trögt och tungt och obekvämt vi vandra,
låt det ske likväl förutan lät,
gräl, krakel, klamamus, tjut och gråt:
omfamnings, och knuffom ej varandra!

C J L Almqvist, ur Sesemana

* *klamamus: bråk*

Minns du Väsby

”Väsbyidrottens väg till dagens höjder grundlades bokstavligen på vägarna. Löpning och annan friidrott, eller allmän idrott som den då kallades, samt tävlingscykling var populära grenar långt innan tillkomsten av idrottsplatser”, kan vi läsa i

”Här i Väsby just ingenting sker” av Sixten Berg och Sven Bodin.

Tävlingscyklingen började rulla tidigt och fotot visar Väsby IK:s cykelsektion c:a 1930.

Fr. v. 1. Harald Andersson 2. Arne Almberg 3. Knut Dunberg 3-4-5-6? 7. Bertil Stål.
Bildens skänkt till Hugo Sabel 1992 av Harald Anderssons /Hagerståls/ dödsbo.
Fotograf okänd.

— Illustrerade ordspråk och talesätt —

Jag har sån glädje av den här gossen, sa gumman,
han svär så rent och tydligt.

Så var det då

Kungörelse

Ordinarie Kommunalstämma hålles med Hammarby socken, Söndagen d. 30 Jan. 1910 kl. 1 e m, å vanliga stället, då följande ärenden förekomma till behandling.

1. Kommunalstämmans lagliga utlysande.
2. Justeringsmän för Kommunalstämmans protokoll.
3. Röstlängden för år 1910.
4. 1909 års räkenskaper för Kommun, sockenmagasin, sockenbibliotek, fond för kyrkliga ändamål samt ålderdomshemsbyggnad.
5. Ansvarsfrihet för Kommunalnämnden, räkenskapsåret 1909.
6. Hundskattemedel för år 1910 - utdebitering och användning för beklädning och skodon åt fattiga skolbarn samt för underhåll och förökning af sockenbiblioteket.
7. Inkomst- och utgiftsstat, räkenskapsåret 1910.
8. Längder för kommunala utskylder.
9. Förökning af sockenbibliotekets bokbestånd under år 1910.
10. Anhållan om anslag till Nykterhetsföreningarnas föreläsningskommittee under år 1910.
11. Anhållan om telefonapparat från Hammarby och Fresta socknars gemensamma barnmorska.

Hammarby d. 14 Jan. 1910

G.E. Brandt

Kom. st. ordf.

Denna kungörelse torde uppläsas i Hammarby kyrka söndagarna d. 16:e, 23:e & 30:e Dec. 1910

Uppläst d. 16 Dec. 1910 af A.O. Strömbeck

d. 23 Dec. 1910 af Hj. Svensson

d. 30 Dec. 1910 af A.O. Strömbeck

Protokoll hållet vid allmän lagligen utlyst ordinarie Kommunalstämma med Hammarby socken Söndagen den 30 Jan. 1910 å vanliga stället.

- § 1 Förklarade sig stämman i laglig ordning utlyst.
- § 2 Till justeringsmän af protokollet utsågos Egendomsägare Gottfrid Wallin och Fabriksarbetare Erik Lindroth.
- § 3 Granskades, justerades och godkändes röstlängden för år 1910 hvaraf ett exemplar skulle anslås i lokalen för Kommunalstämmans sammanträden.
- § 4 Granskades och godkändes 1909 års räkenskaper för Kommun, sockenmagasin, sockenbibliotek, fond för kyrkliga ändamål samt ålderdomshemsbyggnad.
- § 5 Beviljades Kommunalnämnden full ansvarsfrihet för det gångna räkenskapsåret.
- § 6 Ordförande väckte ett förslag om höjning av hundskatten med 1 kr pr hund/år till 6 kr men röstades enhälligt ner af stämman. Beträffande användningen af hundskattemedlen för år 1910 beslöts i likhet med tidigare år anslå 3/5 dvs 3 kr pr hund till beklädning och skodon åt fattiga skolbarn, samt återstoden, 2/5 eller 2 kr per hund, till underhåll och förökning af sockenbiblioteket.
- § 7 Granskades och godkändes Kommunalnämndens förslag till Inkomst- och Utgiftsstat för år 1910, hvarigenom beslöts att en utdebitering för kommunens behof av 1,10 kr för 100 kr beskattningsbar inkomst å beräknade 2.900 st 100 kr. Då å samma dag hållna kyrkostämmor beslutats en utdebitering af 3,35 kr för skolans 25 ø för kyrkans samt 35 ø för byggnadskassans behof, komme alltså hela

utdebiteringen att utgöra 5,05 kr för 100 kr taxeringsbar inkomst, förutom en personlig afgift af 50 ø pr man och 25 ø pr qvinna.

§ 8 Granskades längder för obetalda kommunalutskylder, samt beviljades afskrifning för följande personer: f. drängen F.O. Nilsson, Brunnby; arb. J.A. Hedlund, Smedby; f. brukaren C.G. Mattson, Smedby; f. båtsman C.J. Dyfving; arb. G.A. Bergvall, Johannesdal; arb. Joh. Aug. Johansson, Wik; Enkan Anna Johansson, Watthagen; Olof Palmgren, Kapellet; samt bag. arb. A.E. Knopp, Charlottenborg. Dessutom beviljades arbetaren Johan August Nilsson, Watthagen, på grund av långvarig sjukdom befrielse från utgörande af kommunalutskylder för år 1910.

§ 9 Beslutade Kommunalstämman att inköpa skönlitterära aktuella verk till sockenbiblioteket enligt inköpsnämndens förslag.

§ 10 Företogs till behandling Nykterhetsföreningarnas i Hammarby gemensamma anhållan om beviljande af ett kommunalt anslag för innevarande år till nykterhetsföredrag, äfven denna fråga förberedd af Kom.nämnden som föreslagit Stämman beviljandet af ett

anslag af 75 kr för år 1910 med det uttryckliga villkor att inga politiska agitationer finge förekomma i föredragen. Med bibehållandet af det sista villkoret beslöt Stämman att för år 1911 bevilja ett till 125 kr höjt anslag för ändamålet, ett belopp som skulle öfverlemnas till Föreningarnes föreläsningskommittee.

§ 11 Företogs till behandling en anhållan från Hammarby och Fresta socknars gemensamma barnmorska, fru Engström, om anslutning af telefonapparat till bostaden. Konstaterade Kommunalstämman att frågan måste bli utredd af Kommunalnämnden rörande kostnader för ledningar samt års- och växelavgifter. Beslutade Stämman att bordlägga frågan.

Å Kommunalstämmans vägnar
G.E. Brandt
Ordf.

Justeradt
Gottfr. Wallin   Erik Lindroth

Uppläst i Hammarby kyrka
6 Febr. 1910 af A.O. Strömbeck.

Ibland känner jag mig som en kvastfening
d.v.s i huvudsak utdöd.

Röd höstmarmelad

Sensommaren är ju en tid för att safta, sylta och göra olika inläggningar. Här kommer att litet annorlunda recept på marmelad, som även den som inte har någon trädgård kan göra med bär från naturen och morötter från affären.

Receptet har Hembygden fått av Siv Rydén, som gjort denna marmelad många gånger:

300 gr rönnbär
300 gr morötter
2 dl vatten
1 citron
8 dl strösocker

Rensa och skölj rönnbären, låt dem rinna av. Skala morötterna och riv dem fint. Lägg bär och rivna morötter i en kastrull. Häll på vattnet och koka sakta under lock i c:a 30 minuter.

Tvätta citronen noga i ljummet vatten, riv skalet och pressa citronen. Blanda citronskal, citronsaft och socker. Koka utan lock i 30-40 minuter.

Gör marmeladprov. Ta av kastrullen, skumma och häll upp i förvärmade burkar

Träd i fara

I lummigheten runt hembygdsgården finns askar och almar. Än så länge i alla fall. Både ask och alm är hotade arter. Eftersom alm är ett vanligt träd i stads- och parkmiljö, blir det märkbara tomrum där de försvinner. Almsjukan ökar. Vid stenmuren på Runby Nedra togs ett par almar bort för ett par år sedan.

Almsjukan är en svampsjukdom som sprids via almsplintborren, en insekt som äter av trädets ved och kvistar, flyger mellan dem och tar med sig svampen från träd till träd. Trädets vattenkärn blir sedan blockerade av svampen och trädet vissnar. Almsplintborren bosätter sig under almens bark och förökar sig i det döda trädet. Ju fler insekter, desto större spridning. Den biologiska mångfalden sätts också ur spel, när c:a 250 hotade arter från svensk flora och fauna är beroende av trädet för sin överlevnad. Någon egentlig bot finns inte. Det finns vaccin, men det är dyrt och vaccinering måste ske kontinuerligt varje år för att skyddet ska vidmakthållas. Almsjukan är känd sedan sextio år tillbaka. Med globaliseringen sprids både växter och smittor över gränserna.

Stockholms stad fällde 270 almar i vintras, bl.a. en unik guldalm i Vasaparken, vilken ansågs vara drygt 120 år gammal.

Även asken är hotad. En aggressiv sporsäcksvamp som sprids med vinden gör asken sjuk. Svampen sprids över mycket stora avstånd och det går inte att stoppa spridningen. Inte heller avverkning av skadade träd har haft någon effekt. Sjukdomen kallas askskottsjukan och hotar hela Europas askbestånd. Liksom hos almen innebär askskottsjukan ett hot mot andra arter som har asken som värdräd.

Statens lantbruksuniversitet (SLU) försöker skapa en genbank med resistent askar för att få kunskap om vad som gör att vissa träd klarar av att stå emot askskottsjukan. I detta projekt har de kontakt med forskare i hela världen.

Vi håller tummarna för vårt gamla värdräd och de andra träden runt om hembygdsgården.

Inga Lisa Gustafsson

Källor: UNT, DN, Arbetarbladet m.fl.

Gossen, som inte ville gå i skolan

Ovan rubricerad historia, varför kan vi den? Antagligen för att föräldrarna kunde den. Och varför kunde de den? Jo, för att de hade läst den i skolan. Historien återfinns i "Barnens första läsebok" av Sofi Almqvist, tryckt 1906.

Det var en mamma, som hade en lat pojke, som inte ville gå i skolan. Då gick gumman till riset och sade: "Kära ris, smäll pojken; pojken vill inte gå i skolan."

"Nej", sade riset.

Då gick gumman till elden och sade: "Kära eld, bränn upp riset; riset vill inte smälla pojken, och pojken vill inte gå i skolan."

"Nej", sade elden.

Då gick gumman till vattnet och sade: "Kära vatten, släck elden, elden vill inte bränna upp riset; riset vill inte smälla pojken, och pojken vill inte gå till skolan."

"Nej", sade vattnet.

Då gick gumman till oxen och sade: "Kära oxe, drick ur vattnet; vattnet vill inte släcka ut elden; elden vill inte bränna upp riset; riset vill inte smälla pojken, och pojken vill inte gå i skolan."

"Nej", sade oxen.

Då gick gumman till slaktaren och sade: "Kära slaktare, slakta oxen; oxen vill inte dricka ur vattnet; vattnet vill inte släcka elden; elden vill inte bränna upp riset; riset vill inte smälla pojken, och pojken vill inte gå i skolan."

"Nej", sade slaktaren.

Då gick gumman till repet och sade: "Kära rep, häng slaktaren; slaktaren vill inte slakta oxen; oxen vill inte dricka ur vattnet; vattnet vill inte släcka elden; elden vill inte bränna upp riset; riset vill inte smälla pojken, och pojken vill inte gå i skolan."

"Nej", sade repet.

Då gick gumman till råttan och sade: "Kära råtta, gnag av repet; repet vill inte hänga slaktaren; slaktaren vill inte slakta oxen; oxen vill inte dricka ur vattnet; vattnet vill inte släcka elden; elden vill inte bränna upp riset; riset vill inte smälla pojken, och pojken vill inte gå i skolan."

"Nej", sade råttan.

Då gick gumman till katten och sade: "Kära katt, åt upp råttan; råttan vill inte gnaga av repet; repet vill inte hänga slaktaren; slaktaren vill inte slakta oxen; oxen vill inte dricka ur vattnet; vattnet vill inte släcka elden; elden vill inte bränna upp riset; riset vill inte smälla pojken, och pojken vill inte gå i skolan."

"Ja", sade katten,

och katten på råttan,
och råttan på repet,
och repet på slaktaren,
och slaktaren på oxen,
och oxen på vattnet,
och vattnet på elden,
och elden på riset,
och riset på pojken,
och pojken i väg till skolan!

Red.

Sagt och gjort av musikanter och spelmän

Forts. från föregående nummer

"Den låten sitter som en tape i örat".

Jurymedlemmen, riksspelman Erik Östs kommentar till valsen "Sommar i Liden" vid den utlysta kompositionstävlingen i Liden 1979.

"Har dom inga bem, dom där?"

Riksspelman Erik Öst, kapellmästare på Skansens dansbana vid Bollnässtorget, ställde denna fråga, när två danspar framhårdade på dansgolvet, trots att regnet öste ner. (Erik ville avsluta dansen för kvällen, men kunde p.g.a. kontrakt ej göra detta så länge det fanns dansande på banan.)

"Jag vell att ni sjonger den där biten söm é så vacker. Ja mener den där söm handler om att di kommer frå alle jevle höll".

Värmlandsortens buse har hamnat på sång- och strängspelsafton hos Frälsningsarmén. Där uttalar han sitt önskemål beträffande en melodi han vill höra, nämligen "De komma från öst och väst"

"Det bästa med dans är i alla fall att spela."

Gnesta-Kalle på väg ut ifrån dansgolvet under ett 50-årskalas år 1977.

"Gosse, dom e självsplande."

Hasse Gille i Österby bruk gav svaret på frågan per telefon, om de båda nyckelharporna han byggt åt Eds Sockenspelmän 1977 hade god tonkvalitet.

"Jag tycker att den nya orkestern ska innehålla flera svarta musiker. Dom är duktiga musiker och så svettas dom mycket när dom spelar. Det är bra."

Nalenchefen Topsy Lindblom uttalade sina personliga önskemål beträffande sammansättningen av en ny dansorkester på Nalen. Topsy var en utpräglad affärsman, totalt okunnig i musikfrågor. Duktiga kapellmästare genom åren bidrog till den höga musikkvaliteten på Nalen (50-talet).

A: *"Jag var på Nalen för första gången i går kväll."*

B: *"Svängde det bra?"*

A: *"Nej, för fan."*

Sakkunnigt uttalande om jazzmusik av okänd person.

"Jaha, då kommer jag och spelar på ert kalas nu på lördag kväll. Det kostar 75 kronor, jag kommer nykter."

Dragspelaren Carl Gylling gör per telefon upp om ett engagemang.

A: *"Du heter Åsa Jinder va?"*

Åsa: *"Ja, hur kom du på det?"*

A: *"Jag kände igen dej på tänderna."*

En Stockholmskille A möter Åsa på gatan och ställer frågan (Å.J.).

"Ni ska ge fan i noter pojkar, de blir mera musik då!"

Storspelmannen Albert Brännlund ger råd till yngre spelmän.

"Hör du, säg mig en sak: hur hårt spänn du dina strängar?"

Bygdens son i inre Norrland spelar basfiol i en dragspelstrio. Han ställer frågan till en professionell jazzbasist ingående i en orkester som gästar ortens folkpark.

"Öm du ente sluter upp me å vingulera me den däringa trumpeteten för fruntimren, så ska du få på käften!"

En jazzorkester från Karlstad gästar en dansbana längst uppe i Klarälvsdalen. Bandets trombonist tömmer, som brukligt mellan låtarna, saliv ur draget. Detta missuppfattas av ortens buse, som stiger fram till estraden och uttalar detta löfte.

Spelman: *"Nu ska jag spela fans polska."*

Äldre åhörare: *"Det ska verkligen bli roligt att få höra en låt bemifrån."*

"Rättviks spelmanslag är så stort. Dom som står i första ledet har harts på stråkarna, å dom som står i bakre ledet har fläsksvål."

En Morakarls återgivning av besättningen i Rättviks spelmanslag.

Jarent: *"Jag har komponerat en bambo."*

A: *"Vad heter den?"*

Jarent: *"Dansar du vals?"*

Kompositören är den duktige musikanten och humoristen m.m. Jarent Eklund.

"Mina damer och herrar! Jag vill påstå, att här i Sverige finns det endast två personer, Pål-Olle och Nils Agermark, som kan hantera en violin."

Den rumänske dirigenten Sergiu Celibidache var 1963-1971 chef för Radiosymfonikerna. Han fällde denna replik under en repetition med Radiosymfonikerna, då det fungerade knaggligt i violinstämmorna.

Han hade någon dag innan avnjutit Olles och Nisses virtuosa spel av svensk folkmusik, vilket gav upphov till den vassa repliken.

"Du vet, je' 'ar såna drillar å' förslag, så professor Kjellström kan int' förstå 'ur je' ber mig åt."

Hjort-Anders Olsson beskrev sitt fiolspel med dessa ord. Det var professor Sven Kjellström som han omnämnde.

Lars E. Jansson

Författare med anknytning till Upplands Väsby

Lista över författare som har eller har haft anknytning till Upplands Väsby, sammanställd 1989.

Mårten Aschaneus, kyrkoherde i Fresta (*Borghy prästgård*) 1620-1641. Framstående didaktisk skald. Skrev bl.a. på ”knittelvers” ”Regula pietatis”, en liten husregla.

Carl Michael Bellman, författare, vistades i Väsby vid friarfärder till Bisslinge och besök vid Stora Väsby under 1770-talet. Skrev hyllningsdikt till herrskapet på Väsby, de Geer, 25 juni 1777.

Sigrid Blomdahl, författarinna, bodde på Gudby gård i Fresta c:a 1900-1920.

Tora Nordström Bonnier, författarinna, bodde på Bisslinge. Skrev ”Uppländsk kvinnopegel” och ”Året runt på Bisslinge” på 1930-talet.

Jan Fridegård, författare, bodde på Lövsta 1937. Skildrat i ”Här är min hand”. På Lövsta skrev han romanen ”Offer”.

Hugo Gustafsson, arbetare vid Optimus 1907-09. Blev svartlistad och for till USA. Medverkade i emigrantromanen ”Mitt land farväl” av amerikavensken Gösta Larsson.

Vivi Ankarcrona-Horn, skrev 1928 boken ”Herrarna på Runsa”.

Emmy Köhler, författarinna, bodde på Norrsätta i Fresta från 1907 till sin död 1925. Skrev dikter, barn- och julsånger. Bland de sistnämnda den kända ”Nu tändas tusen juleljus”.

Inga-Lena Larsson, författarinna, ”MurarLasses” dotter, född och uppväxt i Väsby mitt emot Folkets Hus. Mest kända romaner ”Vide ung” och ”Vattenpass”.

Elisabeth Stierncrona, författarinna, gift med Fredrik Gyllenborg på Torsåker, har bl.a. skrivit en kristlig betraktelsebok om 450 sidor. Den heter ”Marie bästa del” och trycktes 1756. Nytryck 1861.

Marika Stiernstedt, författarinna, bodde sommartid c:a 1885-90 hos släktingar på Lilla Väsby. Hon skrev om den tiden i ”Mitt och de mina”, utgivet 1928-30.

Gordon Stiernstedt, har skrivit ”Löwenströmska Las. 150 år (1809-1959).

Sven Lidman, författare, ägde och bodde på Stora Vilunda 1930-41, flera titlar.

August Strindberg, bodde sommartid i slutet av 1870-talet i ”Mor Olas” stuga vid Harva i Ed. Han skrev vid denna tid på ”Röda rummet”.

Göran Strömbeck, från Fresta prästgård, har skrivit bl.a. ”I Karl XII:s tid, del I och II”.

Cajsa Warg, bodde hos Klinkowström på Lövsta i Ed. Han ägde Lövsta under 1740-50-talen. Cajsa Warg skrev sin berömda ”Hjelpreda i hushållningen för unga fruntimmer” år 1755.

Hugo Sabel

Det finns naturligtvis många fler och modernare författare, men det skadar inte att börja bakifrån.

Red:s anm.

Vågrätt

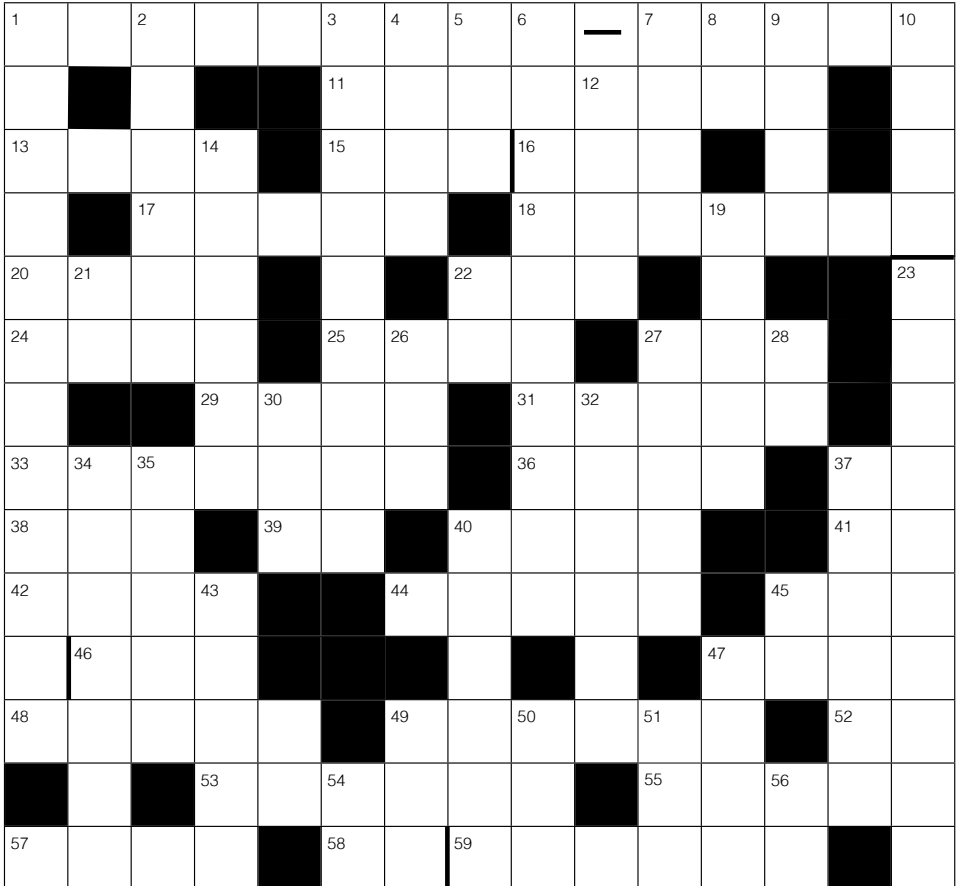
1. Tidigare fanns i Väsby en frikyrkolokal benämnd så
11. Dumdryg
13. Svammel
15. Lugnvatten
16. Inte roligt att skjuta
17. Radda
18. Rovfågel
20. Exklusiv
22. Kan man ha ett gott till något
24. Segergudinnan
25. Utvälja
27. Dagens sådant finns
29. Väntar många på
31. Hans namn var Axel
33. Ligga efter med
36. Slapphet
37. Uppskjutande vapen
38. Ceremoni
39. Bragdmedaljör 1970 (initialerna)
40. Ytterligare
41. Felfritt
42. Hörde hemma på Lidarände
44. Kivas
45. Arrangemang
46. Beroende på
47. Blir kanske patienten?
48. 2 slag under par
49. Nedriga
52. Behövs ibland i magen
53. Vedämne
55. Tropisk frukt
57. Stoff
58. Fröken
59. Ruckel

Lodrätt

1. Storståtlig
2. Snusgubbe
3. Vagabond
4. Allas vår moder?
5. Gosande
6. Sägs komma efter
7. From som ett?
8. Tyskt aktiebolag
9. Tremulering
10. Strandade på Ararat
12. Bondhustru
14. Tvivelsutan
19. Gör kinesisk mat
21. Högtidligt tillmäle
22. Revel
23. Erik den heliges efternamn
26. Isränna
27. Eftertryck
28. På
30. Elektroencefalogram
32. Långt tal
34. Schäs
35. Borstgräs
37. Lätt berusad
40. Blandning av indian och vit
43. Sluddra
45. Början och slut
49. Firn
50. Gnäll
51. Medeltid
56. Spel

Korsord nr 3 2014

Konstruktör: Lennart Hedlund
 Lösningen insändes senast 5 oktober till:
 Hembygden, Box 40
 194 21 Upplands Väsby
 Märk kuvertet ”KORSORD Nr 3 2014”

Vinnare korsord 2 2014:
 Saima Nyberg
 Lars Söderlind
 Karin Andersson

Lösning till korsord 2 2014

Hyr lokal med atmosfär

Upplands Väsby Hembygdsförening erbjuder Nedre Runbys LADUGÅRD till konferenser, årsmöten, kurser, minnesstunder och liknande.

Hyresansvarig ska vara lägst 30 år

LADUGÅRDEN är en handikappvänlig lokal med plats för upp till 50 personer. Tillgång till kök med utrustning för enklare tillagning av förtäring.

Diskmaskin finns ej.

LADUGÅRDEN ligger på bekvämt avstånd från Upplands Väsby pendeltågsstation.

Det finns en stor parkeringsplats i anslutning till pendeltågen och närhet till ladugården. Buss 562 från pendeltågsstationens västra sida med hållplats 150 meter från ladugården.

Uthyrning

Ingegerd Peterson

08 - 590 347 76

Telefontid mån - fre

09.00 - 16.00

Adressändringar

Det är viktigt att lämna adressändring för att erhålla alla nummer av vårt medlemsblad.

Varje exemplar av medlemsbladet som kommer i retur och får skickas ut ytterligare en gång med rätt adress, belastar föreningen med extra portokostnader, varför vi, som vi tidigare påtalat, inte gör några ytterligare utskick.

Givetvis finns tidningen att hämta på Hembygdsgården till exempel vid de arrangemang som hålls på Hembygdsgården och under tiden då sommarcaféerna pågår söndagar kl 13.00 - 16.00.

Gör som Sigge,
fynda i mjölkammaren.

Upplands Väsby Hembygdsförening

STYRELSE 2014- 2015

Kjerstin Björkman, ordförande
Klas Lundkvist, vice ordförande
Inger Nyström, kassör
Barbro Fredriksson, sekreterare
Ingegerd Peterson, ledamot
Susanne Bergman, ledamot
Kurt Norlin, ledamot

Telefon

590 320 82
508 317 12
590 820 93
590 339 86
590 347 76
590 858 84
590 338 38

ERSÄTTARE

Berit Östman
Gunilla André
Gun-Britt Welander
Roland Storm
Kjell Ehrnholm
Ulla Ekengren

590 820 46
590 338 34
590 843 19
070 7292760
590 343 62
076 309 15 32

MEDLEMSBLADET HEMBYGDEN

Inga Lisa Gustafsson

590 336 42

REVISORER

Ordinarie
Göran Sandberg
Mats Lejdeby

Ersättare
Anette Ernholm
Börje Thörn

VALBEREDNING

Vanja Edwinson, sammankallande
Kerstin Kéry

590 344 66

———— Besök oss också på: www.upplandsvasbyhembygdsforening.se ————

Box 40, 194 21
Upplands Väsby

Besöksadress
Hagvägen 2/Pukslagargatan

E-post

info.uvhbf@gmail.com

Plusgirokonto
29 81 91-8
Årsavgift (2015)
150 :-